

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

YOUNG ADULT

HOLLY JACKSONOVÁ

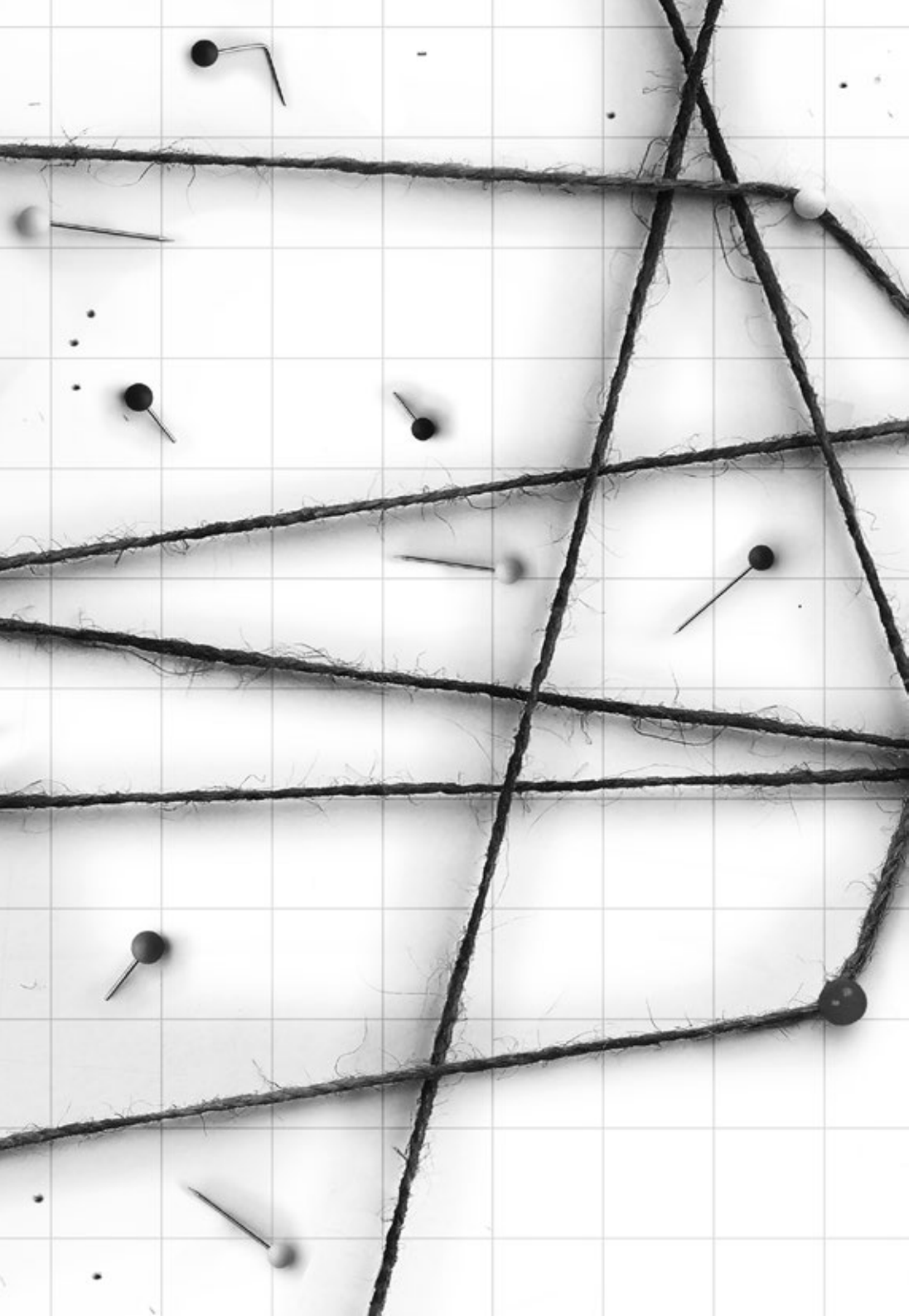
Návod na vraždu pro hodné holky

Školní práce,
která vás
může zabít...

THRILLER

COSMOPOLIS

Školní práce,
která vás
může zabít...

Návod na vraždu pro hodné holky

HOLLY JACKSONOVÁ

**Mámě a tátovi
První je pro vás**

A black and white photograph of a geometric artwork. The artwork is composed of several dark, rough-textured twigs or sticks arranged in a series of overlapping, roughly rectangular frames. These frames are held together by several small, round-headed pins or pushpins, some of which are visible on the white background. The overall composition is abstract and minimalist, with a focus on natural materials and geometric forms.

ČÁST I

MSP

MIMOŘÁDNÝ STUDIJNÍ PROJEKT 2017/2018

Číslo studenta

4169

Celé jméno studenta

Filipa Fitz-Amobiová

Část A: Návrh studenta

Vyplní student

- Klíčové oblasti studia, kterých se zkoumané téma týká:

Angličtina, Žurnalistika, Investigativní žurnalistika, Trestní právo

Pracovní název mimořádného projektu

Popište zkoumané téma ve formě prohlášení/otázek/hypotézy.

Výzkum vyšetřování případu pohřešované Andie Bellové z roku 2012 v Little Kiltonu.

Podrobný popis, jak se televize, tištěná média i sociální sítě staly zásadními hráči v policejním vyšetřování. Jako případová studie slouží případ Andie Bellové. Možné důsledky mediální prezentace Sala Singha a jeho údajné viny.

- Primární zdroje:

Rozhovor s odborníkem na pohřešované osoby, rozhovor s místním novinářem informujícím o případu, novinové články, rozhovory s obyvateli města. Odborné knihy a články o policejní práci, o psychologii a roli médií.

Poznámky vedoucího projektu:

Filipo, jak již bylo diskutováno, vybrala sis neskutečně citlivé téma – hrůzný zločin, který se stal v našem městě. Vím, že se nenecháš přesvědčit ke změně tématu, ale projekt byl schválen pouze pod podmínkou, že nebudou překročeny žádné etické hranice. Domnívám se, že bude pro tvůj projekt nutné nalézt specifický úhel pohledu, který se bude tříbit během výzkumu, aniž by ses příliš zaměřovala na citlivé oblasti.

Je naprosto nemyslitelné, abys kontaktovala kteroukoliv z rodin, jichž se tento případ týká. Takový čin by byl považován za porušení etických dohod a projekt by byl zrušen. A nepracuj tolik. Užij si hezké léto.

Prohlášení studenta

Potvrzuji, že jsem přečetla a pochopila podmínky týkající se nemorálních praktik zmíněných v podmínkách projektu.

Podpis:

Filipa Fitz-Amobiová

Datum:

18/07/2017

kapitola 1

Filipa věděla, kde bydlí.

Všichni v Little Kiltonu věděli, kde bydlí.

Jejich domov byl něco jako dům hrůzy. Lidé procházející okolo zrychlovali krok a slova jim vázla v krku. Pokřikující děti na cestě ze školy domů se shlukovaly poblíž a vzájemně se pobízely, aby doběhly k brance a dotkly se jí.

V domě ale nestrašili duchové. Žili tam jen tři smutní lidé, kteří se snažili pokračovat dál jako dřív. Nebyl to dům s blikajícími světly a padajícími přízračnými židlemi, byl to dům s nastříkaným nápisem *lůza* a s okny rozbitými kameny.

Pipa se vždycky divila, proč se neodstěhovali. Ne že by museli, neudělali nic špatného. Nechápala ale, jak mohli takhle žít.

Pipa věděla spoustu úžasných věcí, například, že hipopotomonstroseskvipedaliofobie je odborný termín pro strach z dlouhých slov, že se děti rodí bez kolenních česek, znala nazpaměť nejlepší citáty z Platóna a Catona a že existuje více než čtyři tisíce odrůd brambor. Netušila ale, kde Singhovi berou sílu tady zůstat. Tady v Kiltonu pod tíhou tolika očí rozšířených děsem, poznámek šeptaných jen tak nahlas, aby se daly zaslechnout, konverzací, které se omezovaly na pár nezávazných vět, protože více se Singhovými nikdo mluvit nechtěl.

Bylo navíc opravdu kruté, že jejich dům byl tak blízko Kiltonského gymnázia, kam oba, Andie Bellová i Sal Singh, chodili a kam se Pipa za několik týdnů, až se srpnem nasáklé slunce přehoupne do září, vrátí k poslednímu roku studia.

Pipa se zastavila a položila ruku na branku, takže se ihned stala odvažnější než půlka dětí z města. Očima přeběhla po cestičce ke vchodovým dveřím. Mohlo by to vypadat jako pár metrů, ale mezi místem, kde stála, a dveřmi se rozevírala propast. Možná že to byl opravdu špatný nápad; i to už zvážila. Ranní slunce bylo horké a Pipa už teď cítila, jak se začíná v džínách pod koleny potit. Špatný nápad, nebo odvážný nápad. Jenže největší myslitelé v dějinách vždy upřednostňovali odvahu před bezpečím. Jejich slova byla dobrým polstrováním i pro ty nejhorší nápady.

Podrážkami bot bez milosti propast vymazala, došla ke dveřím, kde se na okamžik zastavila, jen aby se ujistila, že to chce udělat, a třikrát zaklepala. Zíral na ni vlastní napjatý odraz: dlouhé tmavé vlasy u konečků vyšisované od sluníčka, tvář bledá, i přes právě strávený týden na jihu Francie, bystré hnědozelené oči připravené ke střetu.

Dveře se otevřely s lomozem odstraňovaného řetízku a dvojitým cvaknutím zámku.

„Ano?“ řekl pootevřenými dveřmi, které přidržoval rukou. Pipa zamrkala, aby přestala zírat, ale nemohla si pomoci. Vypadal tolik jako Sal. Vypadal jako Sal, kterého znala ze všech těch televizních reportáží a fotek v novinách. Sal pomalu mizející z její dospívající paměti. Ravi měl stejně jako bratr rozčuchané černé vlasy odhrnuté ke straně, husté klenuté obočí a snědou pleť barvy dubového dřeva.

„Ano?“ zopakoval.

„Ehm...“ Pipina schopnost každého na setkání okouzlit se jaksí opozdila. Její mozek byl totiž zcela zaneprázdněn zpracováváním informací typu, že na rozdíl od Sala měl stejně jako ona dřílek na bradě. A že vyrostl od té doby, co ho naposledy viděla. „Ehm, promiň, ahoj.“ Tak trochu divně mu mávla a hned toho zalitovala.

„Ahoj?“

„Ahoj, Ravi,“ řekla. „Já... ty mě asi neznáš... Jsem Filipa Fitz-Amobiová. Chodila jsem o dva roky níž, než jsi skončil školu.“

„OK...“

„Jen by mě zajímalo, jestli bys mi nemohl věnovat pikosekundu svého času? Teda, vlastně ne přímo pikosekundu... To je fakt hodně malá jednotka času, taková chvilínečka, že jo. Jedna biliontina sekundy, takže... mohl bys obětovat několik po sobě jdoucích pikosekund?“

Panebože, tohle se děje vždycky, když je nervózní nebo zahnaná do kouta. Začne chrlit neužitečné informace převlečené za špatné vtipy. A další věc: nervózní Filipa se snažila o jakousi nóbl pózu, jako by se chtěla náhle vyhoupnout ze střední třídy někam výš, většinou však poměrně uboze. Kdy naposledy použila slovo „chvilínečka“?

„Cože?“ zeptal se zmateně Ravi.

„Promiň, zapomeň na to,“ řekla Pipa a trochu se vzpamatovala. „Dělám ve škole MSP a –“

„Co je MSP?“

„Mimořádný studijní projekt. To je taková věc, které se věnuješ ještě vedle běžných předmětů. Můžeš si vybrat, jaké téma chceš.“

„Aha, tak daleko jsem se ve škole nikdy nedostal,“ řekl. „Odešel jsem, jak to jen šlo.“

„Eh, no, zajímalo by mě, jestli bys byl ochotný mi poskytnout rozhovor pro můj projekt.“

„O čem to je?“ Tmavé obočí se mu stáhlo.

„Ehm... jde o to, co se stalo před pěti lety.“

Ravi zhluboka vydechl a ret se mu zkroutil v jakémisi očekávaném hněvu.

„Proč?“ zeptal se.

„Protože si myslím, že to tvůj bratr neudělal – a chci to zkusit dokázat.“

Pracovní protokol - 1

Rozhovor s Ravim Singhem domluven na páteční odpoledne (vzít s sebou připravené otázky).

Přepsat rozhovor s Angelou Johnsonovou.

Pracovní protokol slouží ke zmapování veškerých překážek, které se vyskytnou během výzkumu, jeho postupů a směřování k vytyčenému cíli. Můj pracovní protokol musí být trochu odlišný. Budu zaznamenávat všechno, ať už to bude nebo nebude relevantní. Protože v tuto chvíli nevím, co vlastně bude obsahem mého konečného výstupu, netuším, co vlastně relevantní bude. Nevím, k čemu směřuju. Jsem nucena počkat a zjistit, v jaké pozici se na konci ocitnu a jakou zprávu k projektu budu moci sepsat. /Tohle začíná působit spíš jako deníček...?/

Doufám, že konečný výsledek nebude v souladu s tím, co jsem navrhla profesorce Morganové. Doufám, že to bude pravda. Co se skutečně stalo Andie Bellové 20. dubna 2012? A – pokud mě instinkty neklamou – pokud Salil „Sal“ Singh není vinen, kdo ji zabil?

Nemyslím si, že bych ten případ skutečně vyřešila a odhalila vraha Andie. Nejsem policista s přístupem k forenzním laboratořím (očividně) a nejsem ani úplně hloupá. Doufám ale, že můj projekt odhalí fakta a události, které povedou k oprávněným pochybám o Salově vině a ukážou, že policie chybovala, když se případu nevěnovala hlouběji.

Mé výzkumné metody tedy budou: rozhovory s lidmi, kteří s případem úzce souvisí, obsesivní sledování sociálních sítí a divoké, DIVOKÉ spekulace.

/PROFESORKA MORGANOVÁ Z TOHOTO NESMÍ ZAHLEDNOUT ANI ŘÁDKU!!!/

Prvním úkolem tohoto projektu je zjistit, co se stalo Andree Bellové – všem známé jako Andie –, a odhalit okolnosti jejího zmizení. Tyto informace získám z nových článků a policejních tiskových prohlášení z doby zmizení.

/Sepiš si odkazy teď, abys to nemusela dohledávat později!!!/

Zkopírováno a vloženo z národní tiskové agentury, oznámení o Andreině zmizení:

„Andrea Bellová, 17 let, byla nahlášena jako pohřešovaná minulý pátek. Zmizela ze svého domova v Little Kiltonu v Buckinghamshiru.

Odjela z domova ve svém autě – černém Peugeotu 206 – s mobilním telefonem, ale nevzala si s sebou žádné oblečení. Policie tvrdí, že její zmizení naprosto neodpovídá jejímu běžnému chování.

Policie během celého víkendu prohledávala lesy v okolí domu.

Andrea, známá jako Andie, je podle popisu asi 165 centimetrů vysoká běloška s dlouhými blondatými vlasy. Má se za to, že v době zmizení měla na sobě tmavé džíny a krátký modrý svetřík.¹

Po dalších událostech se v pozdějších článcích objevily detaily ohledně toho, kdy byla Andie naposledy spatřena živá a v jakém časovém rozmezí byla nejspíš unesena.

Andie Bellová byla „naposledy spatřena naživu její mladší sestrou, Beccou, okolo 22:30 20. dubna 2012.“²

Toto bylo potvrzeno policií na tiskové konferenci v úterý 24. dubna: „Záznam z bezpečnostních kamer před bankou STN na Little Kilton Street potvrzuje, že bylo Andiino auto spatřeno, jak odjíždí z domova okolo 22:40.“³

Podle rodičů, Jasona a Dawn Bellových, je měla Andie vyzvednout z večírku v 0:45. Když se Andie neukázala a neodpovídala na jejich telefonáty, začali volat jejím kamarádům, jestli nevědí, kde je. Jason Bell „zavolal na policii ve 3:00 v sobotu ráno, aby nahlásil dceru jako pohřešovanou.“⁴

Ať už se tedy Andie Bellové tu noc stalo cokoliv, stalo se to mezi 22:40 a 0:45.

Na tomto místě bude asi nejlepší uvést přepis včerejšího telefonického rozhovoru s Angelou Johnsonovou.

Přepis rozhovoru s Angelou Johnsonovou **s odboru pohřešovaných osob**

Angela: Dobrý den.

Pipa: Dobrý den, mluvím s Angelou Johnsonovou?

Angela: Ano, to je Filipa?

Pipa: Ano, děkuju, že jste mi odpověděla na e-mail.

Angela: Není zač.

1 www.gbnt.co.uk/news/uk-england-bucks-54774390 23/04/12

2 www.thebuckinghamshiremail.co.uk/news/crime-4839 26/04/12

3 www.gbnt.co.uk/news/uk-england-bucks-69288473 24/04/12

4 Forbes, Stanley, 2012, „Skutečný příběh vraha Andie Bellové“, Kilton Mail, 01/05/12, str. 1-4.

- Pipa: Nebude vám vadit, když si budu náš rozhovor nahrávat, abych si ho později mohla přepsat do projektu?
- Angela: Ne, v pořádku. Omlouvám se, ale mám pro tebe jen deset minut. Co bys tedy chtěla vědět o pohřešovaných osobách?
- Pipa: No, zajímalo by mě, jestli byste mi mohla říct, jak to probíhá, když je ohlášeno nějaké zmizení? Jaký je postup a první kroky, které policie dělá?
- Angela: Když tedy někdo zavolá 155 nebo 112 a nahlásí pohřešovanou osobu, policie se snaží získat co možná nejvíce podrobností, abychom dokázali identifikovat potenciální riziko, které by mohlo dané osobě hrozit, a rozhodnout se pro správnou reakci. Při prvním telefonickém kontaktu se dotazujeme na jméno, věk, popis osoby, jaké oblečení měla naposledy na sobě, okolnosti zmizení, jestli je to nečekané, zda a jaké vozidlo by mohlo být případně ve hře. Podle těchto informací policie určí, zda se jedná o případ s vysokým, nízkým, případně středním rizikem.
- Pipa: A jaké okolnosti by zařadily případ mezi ty s vysokým rizikem?
- Angela: Pokud jde o někoho zranitelného vzhledem k věku nebo postižení, to by byl případ s vysokým rizikem. Také pokud je to pro danou osobu naprosto nečekané a zvláštní, pak je to pravděpodobný ukazatel, že mohlo dojít k násilí, a je to hodnoceno jako vysoké riziko.
- Pipa: Hm, takže pokud se pohřešuje sedmnáctiletá osoba a její zmizení je považováno za skutečně nečekané, tak by to byl případ s vysokým rizikem?
- Angela: Ach, jistě, pokud se jedná o nezletilého.
- Pipa: Takže jak policie postupuje u takového případu?
- Angela: Okamžitě jsou nasazeni policisté v místě, odkud daná osoba zmizela. Vyšetřovatel musí získat další informace ohledně přátel a partnerů, o zdravotním stavu, finanční situaci pro případ, že by bylo možné osobu nalézt při pokusu o výběr peněz. Je také potřeba množství aktuálních fotografií dané osoby a v případech s vysokým rizikem lze očekávat i odběr vzorků DNA pro případné následné vyšetřování.
A se souhlasem majitelů nemovitosti je místo důkladně prohledáno, zda se zde pohřešovaná osoba někde neukrývá, a pro zajištění případných dalších důkazů a stop. To je běžný postup.
- Pipa: Takže policie okamžitě hledá důkazy o tom, že je pohřešovaná osoba obětí zločinu?
- Angela: Rozhodně. Pokud jsou okolnosti zmizení podezřelé, je základní poučkou pro všechny policisty, „pokud pochybujete, předpokládejte vraždu.“

Samozřejmě jen velmi malé procento pohřešovaných se stane případem pro oddělení vražd, ale policisté jsou instruováni, aby získávali důkazy co nejdříve, jako by vyšetřovali vraždu.

Pipa: A když se po prvotním prohledání domova nic podstatného nenajde, co se děje potom?

Angela: Pátání se rozšíří do nejbližšího okolí. Vyšetřovatelé si mohou vyžádat informace o telefonních hovorech. Vyzpovídají kamarády, sousedy, kohokoliv, kdo by mohl mít nějaké relevantní informace. Pokud je pohřešovaným mladistvý, teenager, nelze předpokládat, že rodič, který zmizení ohlásil, ví o všech kamarádech a známostech dítěte. Vrstevníci jsou dobrým zdrojem k pokrytí důležitých kontaktů, jako například tajného přítele nebo tak. A většinou se také diskutuje o zapojení médií, protože výzvy k podání informací mohou být v těchto případech velmi užitečné.

Pipa: Takže pokud je pohřešovanou sedmnáctiletá dívka, policie by její kamarády a kluka kontaktovala hned ze začátku?

Angela: Ano, samozřejmě. Vyšetřování by probíhalo ihned, protože pokud pohřešovaná osoba utekla, je velmi pravděpodobné, že se skrývá s někým blízkým.

Pipa: A v jakém okamžiku policie dospěje k závěru, že nehledá pohřešovanou osobu, ale tělo?

Angela: No, časově to není... Jej, Pipa, musím jít. Omlouvám se, ale už mě zavolali na poradě.

Pipa: OK, díky, že jste si na mě udělala čas.

Angela: A jestli máš ještě nějaké další otázky, klidně mi je pošli e-mailem a já se ti na ně pokusím odpovědět.

Pipa: Určitě napíšu, ještě jednou díky.

Angela: Nashle.

Tyhle statistiky jsem našla online:

80 % pohřešovaných je nalezeno během prvních 24 hodin. 97 % během prvního týdne. 99 % případů je vyřešeno během prvního roku. Takže zbývá 1 %.

1 % lidí, kteří zmizí, se nikdy nenajde.

Je tu ale ještě jedno důležité číslo: pouze 0,25 % všech případů pohřešovaných osob končí tragicky.⁵

A kde v tom všem figuruje Andie Bellová? Vznáší se nepřetržitě někde mezi tím 1 % a 0,25 %, nepatrné, desetinné nádechy a výdechy pomíjející ve zlomcích vteřin.

Ted' už ale většina lidí přijala, že je mrtvá, přestože se její tělo nikdy nenašlo. A proč tomu tak je?

Odpovědí je Sal Singh.

⁵ www.findmissingpersons.co.uk/stats

kapitola 2

Pipa se zaposlouchala do dění v přízemí, a tak zvedla ruce nad klávesnici, ukazováčky těsně nad písmeny *g* a *h*. Řachnutí, dusot, podkluzující drápy a nevázaný klučící řehot. Během následující vteřiny se to vysvětlilo.

„Joshuo! Proč má ten pes na sobě moji košili?“ ozval se Viktorův veselý pokřik, který proletěl skrz koberec až k Pipě.

Pipa se uchechtla, klikla na uložit, zavřela pracovní protokol a zaklapla notebook. Začínalo obvyklé každodenní bláznění po tátově návratu domů z práce. Táta nikdy nebyl potichu, jeho šepot byl slyšet na druhé straně místnosti. Jeho hurónský smích, kdy se až plácal do stehů, byl tak hlasitý, že to některé lidi děsilo, a každičký rok se Pipa probouzela jeho *našlapováním* po chodbě v patře, aby naplnil Santovy vánoční ponožky.

Její otčím byl žijícím protikladem mírnosti.

Dole Pipa vstoupila doprostřed scény. Joshua lítal z pokoje do pokoje – z kuchyně do předsíně a pak do obývacího – pořád dokola a přitom se neustále chechtal.

V patách mu byl Barney, zlatý retrívr, v tátově nejkřiklavější košili: oslepující vzorovaná zelená, kterou si koupil během poslední cesty do Nigérie. Pes se nadšeně klouzal po lakovaném dubu v předsíni, až vzrušením kníkal.

Nakonec běžel Viktor ve svém šedém obleku od Hugo Bosse. V celé své výšce sto devadesáti centimetrů se honil za klukem a psem a jeho výbuchy smíchu otřásaly domem. Jejich vlastní scénka ze Scooby-Dooa z domácí dílny Amobiových.

„Panebože, snažila jsem se dělat domácí úkoly,“ řekla Pipa s úsměvem a uskočila, aby ji to uhánějící procesí nesmetlo. Barney se na okamžik zastavil, aby jí strčil hlavou do nohy, ale pak hned vyrazil za tátou a Joshuou, kteří se mezitím svalili na gauč.

„Nazdárěk, bramboro,“ řekl Viktor a poplácal místo vedle sebe.

„Ahoj tati, byl jsi tak potichu, že jsem ani nevěděla, že už jsi doma.“

„Ale bramborko, jsi příliš chytrá na to, abys používala stejný vtip víckrát.“

Posadila se vedle nich. Pod nohama se jí vlnily polštáře, jak Josh s tátou namáhavě oddechovali.

Josh se začal dloubat v pravé dírce a táta mu ruku odstrčil.

„Tak jak jste se dneska měli?“ zeptal se a vyvolal tím podrobné líčení fotbalového zápasu, na kterém Josh přes den byl.

Pipa vypnula. Už to celé slyšela v autě, když Joshe vyzvedla. Poslouchala ale jen na půl ucha, protože ji trochu rozhodilo, jak zastupující trenér nechápavě zíral na její alabastrově bílou pleť, když mu ukázala, pro kterého devítiletého kluka si přišla, a řekla: „Jsem Joshuaova sestra.“

Měla by na to už být zvyklá, na ty zkoumavé pohledy, jak se lidé snažili pochopit vazby v její rodině, čísla a zahnutá slova načmáraná v rodokmenu. Vysoký Nigerijec byl zcela zjevně její otčím a Joshua nevlastní bratr. Pipa ale tahle slova neměla ráda, tyhle chladné termíny. Lidé, které milujete, nejsou algebra, aby je někdo počítal, odečítal nebo držel od těla přes desetinnou čárku. Viktor a Josh nebyli její jen ze tří osmin, nebyli jen čtyřicet procent rodiny, byli zkrátka a úplně její. Byl to její táta a otravný bratříček.

Její *skutečný* táta, muž, díky kterému měla druhé jméno Fitzová, zemřel při autonehodě, když jí bylo deset měsíců. A přestože Pipa někdy kývala a usmívala se, když se jí mamka ptala, jestli si pamatuje, jak si táta broukal při čištění zubů nebo jak se smál, když její druhé slovo bylo

„hovínko“, nebylo to tak. Někdy ale není vzpomínání kvůli nám, někdy jde o to, aby se vám podařilo jinému člověku vyčarovat úsměv na rtech. Takovéhle lži byly povolené.

„A jak pokračuje projekt, Pipo?“ otočil se k ní Viktor a přitom roze-
pínal Barneyemu košili.

„Dobrá,“ odpověděla. „Zatím mapuju okolnosti a všechno si zapi-
suju. Dopoledne jsem se stavila za Ravim.“

„Aha, a?“

„Neměl čas, ale říkal, že se můžu stavit v pátek.“

„Já bych tam nešel,“ prohlásil obezřetně Josh.

„To proto, že jsi prepubescentní kluk plný předsudků, který si stále
ještě myslí, že v semaforech žijí malincí lidé.“ Pipo se na něj podívala.

„Singhovi nic špatného neudělali.“

„Joshua,“ vložil se do toho táta, „zkus si představit, že by tě všichni
posuzovali podle toho, co udělala tvoje sestra.“

„Jenže Pipo akorát furt sedí nad úkolama.“

Pipě se podařilo mrsknout polštářem přesně Joshovi do obličeje. Viktor
mu podržel ruce, když se snažil o protiúder, a ještě ho přitom začal lechtat.

„Proč tu ještě není máma?“ zeptala se Pipo a schválně dávala Joshovi
přímo před nos svou nohu v teplé huňaté ponožce.

„Z práce šla rovnou na schůzku Čtenářského klubu popíjejících
matek,“ odpověděl táta.

„Takže... si můžeme dát k večeri pizzu?“ zeptala se Pipo. A náhle byl
sourozenecký svár zapomenut a už zase byli spolu v jedné bitevní linii.
Josh vyskočil, propletl si s ní ruku a úpěnlivě se zadíval na tátu.

„Jasně,“ řekl Viktor, zakřenil se a poplácal se po zadku. „Jak jinak
bych si udržel tyhle dva hrochy?“

„Tati,“ zasténala Pipo a vyplísnila své minulé já za nápad ho tohle
přirovnání naučit.

Pracovní protokol - 2

Co se v případě Andie Bellové dělo dál, je z novinových článků trochu nezřetelné. Jsou tam mezery, které budu muset vyplnit domněnkami a drby, dokud se obrázek nevyjasní díky dalším rozhovorům. Snad mi v tom pomůžou Ravi a Naomi – to byla jedna ze Salových nejlepších kamarádek.

Podle informací od Angely policie zřejmě nejdřív vyslechla rodinu Bellových a prohledala jejich domov a pak si vyžádala informace o Andiiných přátelích.

Z poměrně detailního studia dřívějších facebookových stránek to vypadá, že její dvě nejlepší kamarádky byly Chloe Burchová a Emma Huttonová. Tady jsou mé důkazy:

 Tohle se líbí Emma Huttonová, Sal Singh a 97 dalších

Zobrazit 6 dalších komentářů

Emma Huttonová Teda panebože, Andie, jsi naprosto dokonalá! Neskutečně krásná.
To se mi líbí * Odpovědět 7. dubna 2012 v 22:34

Chloe Burchová No tvl, radši bych na fotkách s tebou vůbec nebyla. Dej mi svůj obličej.
To se mi líbí * Odpovědět 7. dubna 2012 v 22:42

Andie Bellová Ne díky
To se mi líbí * Odpovědět 7. dubna 2012 v 23:22

Emma Huttonová Andie, můžeme si při nějaké další pohromě udělat hezkou fotku nás tří? Potřebuju novou profilovku.
To se mi líbí * Odpovědět 7. dubna 2012 v 23:27

[Napiš komentář](#)

Tenhle příspěvek dala na Facebook čtrnáct dní před svým zmizením. Vypadá to, že Chloe ani Emma už v Little Kiltonu nežijí. /Možná jim zkusit napsat soukromou zprávu a zjistit, jestli by si se mnou nepromluvíly po telefonu?/

Chloe s Emmou během toho prvního víkendu (21. a 22.) udělaly hodně pro to, aby se po Twitteru rozšířila policejní kampaň #FindAndie.

Myslím, že to není příliš velká spekulace, když budu předpokládat, že policie kontaktovala Chloe a Emmu během páteční noci nebo v sobotu ráno. Co policii řekly, nevím. Snad se mi to podaří zjistit.

Víme, že policie tou dobou mluvila i s Andiíným klukem. Jmenoval se Sal Singh a chodil společně s Andie posledním rokem na kiltonské gymnázium.

Policie kontaktovala Sala někdy během soboty.

„Detektiv Richard Hawkins potvrdil, že policisté vyslýchali Salila Singha v sobotu 21. dubna. Vyslýchali ho ohledně místa, kde se vyskytoval předešlou noc, zejména v časovém rozmezí, kdy se ztratila Andie.“⁶

Ten večer byl Sal u svého kamaráda Maxe Hastingse. Byl tam se čtyřmi přáteli: Naomi Wardovou, Jakem Lawrencem, Millie Simpsonovou a Maxem.

Musím si to ještě ověřit u Naomi, ale myslím, že Sal řekl policii, že od Maxe odešel okolo 0:15 v noci. Šel domů pěšky a jeho otec (Mohan Singh) potvrdil, že se „Sal vrátil okolo 0:50 ráno.“⁷ *Poznámka: Vzdálenost mezi Maxovým domem (Tudor Lane) a domem, kde bydlel Sal (Grove Place), lze ujít pěšky za třicet minut – říká Google.*

Policie si Salovo alibi ověřila během víkendu u všech čtyř přátel.

Objevily se plakáty s pohřešovanou osobou. V neděli začalo pátrání a dotazování dům od domu.⁸

V pondělí pomáhalo policii sto dobrovolníků pročesat okolní lesy. Viděla jsem televizní záznam s rojnicí lidí v lesích, jak volají její jméno. Později ten den byly viděny kriminalistické týmy, jak jdou do domu Bellových.⁹

A pak se v úterý všechno změnilo.

Nejlepší je asi seřadit si události toho dne i těch následujících chronologicky, přestože jsme se tady ve městě dozvídali další podrobnosti zmateně a chaoticky.

Dopoledne: Naomi Wardová, Max Hastings, Jake Lawrence a Millie Simpsonová kontaktovali ze školy policii a přiznali se, že lhali. Řekli, že je o to Sal požádal a že v tu noc, kdy Andie zmizela, od Maxe ve skutečnosti odešel okolo 22:30.

Nejsem si jistá, jaká je potom ta správná policejní procedura, ale předpokládám, že v tu chvíli se Sal stal podezřelým číslo jedna.

Nemohli ho ale najít. Sal nebyl ve škole a nebyl ani doma. Telefon nezvedal.

Později ale vyšlo najevo, že Sal to ráno poslal textovku tátovi, přestože jiné hovory ignoroval. V tisku se o té sms zmiňovali jako o „přiznání“.¹⁰

6 www.gbnt.co.uk/news/uk-england-bucks-78355334 05/05/12

7 www.gbnt.co.uk/news/uk-england-bucks-78355334 05/05/12

8 Forbes, Stanley, „Dívka z našeho města se stále pohřešuje,“ Kilton Mail, 23/04/12, str. 1–2.

9 www.gbnt.co.uk/news/uk-england-bucks-56479332 23/04/12

10 www.gbnt.co.uk/news/uk-england-bucks-78355334 05/05/12

V úterý večer policejní týmy pátrající po Andie našly v lese tělo.

Byl to Sal.

Spáchal sebevraždu.

V médiích se nikdy neobjevila informace, jak se Sal zabil, ale díky síle šeptandy na střední to vím (jako všichni studenti z naší školy).

Sal došel do lesa kousek od domova, vzal si hromadu prášků na spaní a dal si přes hlavu igelitový pytlík, který si kolem krku zajistil gumičkou. Udusil se v bezvědomí.

V ten večer na tiskové konferenci policie neřekla o Salovi ani slovo. Pouze odhalila informaci získanou z kamerového systému, že Andie odjela z domova v 22:40.¹¹

Ve středu bylo nalezeno Andiino auto zaparkované v odlehlé ulici (Romer Close).

Teprve následující pondělí prozradila policejní mluvčí následující: „Máme nové informace ve vyšetřování případu Andie Bellové. Podle čerstvých informací od kriminalistů máme důvodné podezření se domnívat, že osmnáctiletý mladík jménem Salil Singh byl zapleten do únosu a vraždy Andie Bellové. Důkazy by byly dostatečné k zadržení a obvinění podezřelého, kdyby nezemřel před uskutečněním těchto kroků. Policie v současnosti nepátrá po nikom dalším ve vztahu ke zmizení Andie Bellové, ale pátrání po Andie pokračuje v nezmenšené míře. Rodině Bellových patří nejupřímnější soustrast a lítost nad tím, co jsme jim touto zprávou způsobili.“

Dostatečné důkazy byly následující:

U Salovy mrtvolky našli Andiin mobil.

Forenzní testy prokázaly Andiinu krev pod nehty na pravém prostředníčku a ukazováku.

Andiina krev byla nalezena také v kufru jejího opuštěného auta. Salovy otisky byly na palubní desce i volantu. Kromě jeho otisků tam byly jen Andiiny a dalších členů její rodiny.¹²

Tvrdili, že důkazy by dostačovaly na Salovo obvinění – a jak by policie doufala – i odsouzení. Jenže Sal byl mrtvý, a tak se nekonal žádný soud, ani prokázání viny. Natož nějaká obhajoba.

V následujících týdnech dál probíhalo pátrání v lesích okolo Little Kiltonu. Pátrání zahrnující i speciálně cvičené psy na hledání mrtvol. Policejní potápěči hledali i v kiltonské řece. Ale Andiino tělo se nikdy nenašlo.

11 www.gbnt.co.uk/news/uk-england-bucks-69388473 24/03/12

12 www.gbnt.co.uk/news/uk-england-bucks-78355334 09/05/12

Případ pohřešované Andie Bellové byl úředně uzavřen v polovině června 2012.¹³ Případ může být „úředně uzavřen“ pouze v případě, že „příslušná dokumentace obsahuje dostatečné důkazy k obžalobě útočníka, pokud nezemřel dříve, než mohlo být vyšetřování dokončeno.“ Případ „může být kdykoliv znovu otevřen, pokud se objeví nové důkazy nebo stopy.“¹⁴

Za 15 minut vyrazím do kina: čeká mě další superhrdinský film, na který jdeme kvůli Joshovi a jeho citovému vydírání. Je tu ale ještě poslední součást pozadí případu Andie Bellové/Sal Singh a zrovna mi to jde od ruky.

Osmnáct měsíců po úředním uzavření případu Andie Bellové zaslala policie hlášení místnímu koronerovi. V takovýchto případech je na koronerovi, aby rozhodl, jestli bude požadovat další vyšetřování smrti dané osoby. Závisí to na tom, zda se domnívá, že je nebo není skutečně mrtvá a jestli uběhlo dostatečné množství času.

Koroner pak podá žádost na ministerstvo spravedlnosti, aby podle zákona o soudním lékařství z roku 1988 sbírky 15 mohlo dojít k vyšetření příčin smrti bez těla.

Pokud není k dispozici tělo, vyšetřování příčin smrti se odvíjí zejména od důkazů dodaných policií a přesvědčení vyšetřujících detektivů, zda je pohřešovaná osoba mrtvá.

Vyšetřování příčin a okolností smrti nemůže „obvinít žádné osoby ani stanovit trestní odpovědnost žádné ze zmiňovaných osob.“¹⁵

Na konci vyšetřování příčin smrti v lednu 2014 odeslal koroner hlášení o smrti v důsledku „nezákonného jednání jiné osoby“ a byl vystaven úmrtní list Andie Bellové.¹⁶ Nezákonným jednáním se zde myslí „úmyslné usmrcení“.¹⁷

Tady to všechno končí.

Andie Bellová byla úředně prohlášena za mrtvou, přestože se její tělo nikdy našlo. Dle okolností lze předpokládat, že úmyslným usmrcením se myslí vražda. Po vyšetření příčin smrti vydalo Státní zastupitelství prohlášení: „Žaloba na Salila Singha by byla založena na nepřímých důkazech. Státní zastupitelství nemůže určit, zda Salil Singh zabil Andie Bellovou nebo ne. Záležitost by musel rozhodnout soud.“¹⁸

13 www.gbntn.co.uk/news/uk-england-bucks-87366455 16/06/12

14 Národní ústředna kriminalistiky (NUK) http://www.gov.co.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/99584773/nuk.pdf

15 <http://www.inquest.uk/help/handbook/7728339>

16 www.dailynewsroom.co.uk/AndieBellinquest/report57743 12/01/14

17 Klasifikace a kategorizace trestných činů v trestním zákoníku, Trestné činy proti životu §140 Vražda

18 www.gbntn.co.uk/news/uk-england-bucks-95322345 14/01/14

Žádný soud se nekonal, žádný předseda poroty nikdy nevstal a neprohlásil se zpocenými dlaněmi a adrenalinem v žilách: „Porota shledala obžalovaného vinným.“ Sal nikdy neměl šanci se obhájit. Přesto je vinen. Sice ne v právním slova smyslu, ale ve všech ostatních, na kterých vlastně doopravdy záleží, ano.

Když se zeptáte lidí ve městě, co se stalo Andie Bellové, odpoví vám bez zaváhání: „Zabil ji Salil Singh.“ Žádné *údajně*, žádné *prý*, žádné *možná*, žádné *pravděpodobně*.

Udělal to, říkají. Sal Singh zavraždil Andie Bellovou.

Jenže já si nejsem tak jistá...

/Poznámka pro příště – možná se podívat, jak by vypadala obžaloba Sala, kdyby měla jít k soudu. Pak ji zkusit nahlodat a udělat do ní díry./

kapitola 3

V esemesce stálo, že jde o krizovou situaci. SOS. Pipě okamžitě došlo, že to znamená jediné.

Popadla klíčky od auta, zahalekala pozdrav na mámu s Joshem a vyběhla ze dveří.

Cestou se stavila v obchodě, aby koupila obří čokoládu jako pomoc při hojení Laurenina příšerně zlomeného srdce.

Když zaparkovala před Laureniným domem, uviděla, že Caru napadlo totéž. Jen Cařin porozchodový balíček první pomoci byl promyšlenější. Přivezla i krabici papírových kapesníků, slané tyčky s dipem a různobarevnou sbírku obličejových masek.

„Připravená?“ zeptala se Pipa Cary a drcla do ní bokem na pozdrav.

„Jasně, připravená na slzavé údolí.“ Pozvedla kapesníky a roh krabice se jí zachytil v kudrnatých popelavě blondatých vlasech.

Pipa ji vymotala a pak zmáčkla zvonek. Obě sebou trhly, když se rozezněl skřípavý popěvek.

Otevřela jim Laurenina máma.

„Ach, záchranná jednotka je tady,“ usmála se. „Je nahoře ve svém pokoji.“

Našly Lauren v posteli, zakutanou pod dekou tak hluboko, že nebyla ani vidět. Jedinou známkou její existence byly rozhozené zrzavé vlasy vykukující dole u matrace. Trvalo celou minutu přesvědčování a lákání na čokoládu, než vylezla ven.

„Tak zaprvé,“ prohlásila Cara a vypáčila jí mobil z prstů, „na příštích čtyřicet hodin máš zákaz sledování telefonu.“

„Poslal mi to textovkou!“ zakvílela Lauren a do žalostně tenkého kapesníku vysmrkala se zvukovými efekty dělostřelectva neskutečnou bažinu soplů.

„Kluci jsou hajzlové, díky bohu, že mě se nic takového netýká,“ řekla Cara, objala Lauren a na rameno jí položila svou ostrou bradu. „Lauri, zasloužíš si někoho mnohem lepšího.“

„Jo.“ Pipa odlomila pro Lauren další řádku čokolády. „Navíc Tom vždycky říkal ‚flustrovaný‘ místo ‚frustrovaný‘.“

Cara souhlasně mlaskla a ukázala na Pipu. „To byla nepřehlédnutelná rudá stopka.“

„Já bych teda být tebou nebyla *flustrovaná* ani trochu,“ prohlásila Pipa.

„Měla bys s ním akorát *po*flustrovaný život,“ přidala se Cara.

Lauren se mezi vzlyky uchechtla a Cara mrkla na Pipu, mlčky naznačila vítězství. Věděly, že společně se jim zanedlouho podaří Lauren zase rozesmát.

„Díky, že jste přišly,“ řekla plačtivě Lauren. „Nevěděla jsem, jestli dorazíte. Půl roku jsem vás kvůli Tomovi asi dost zanedbávala. A teď budu jako páté kolo u vozu.“

„Blábolíš nesmysly,“ řekla Cara. „Všechny jsme nejlepší kamarádky, ne?“

„Jo,“ přikývla Pipa, „my a ti tři hoši, kterým milostivě dovoluujeme zdržovat se v naší blízkosti.“

Holky se zasmály. Hoši – Ant, Zach a Connor – byli momentálně všichni pryč na prázdninách.

Ze svých kamarádek znala Pipa Caru nejdéle a ano, byly si asi blíží. Ale nemluvily o tom. Byly nerozlučné od svých šesti let, kdy Cara objala malou Pipu, která neměla žádné kamarády, a řekla: „Máš taky ráda králičky?“ Byly si vzájemnou oporou, když byl život pro jednu či druhou

příliš těžký. Pipa, přestože jí bylo tehdy teprve deset, pomáhala Caře vyrovnat se s máminou diagnózou a smrtí. A taky stála s úsměvem při ní, když se Cara před dvěma lety rozhodla vyznat ze své orientace, a pravidelně jí volala. Cara nebyla jen nejlepší kamarádka, Cara byla sestra. Znamenala pro ni domov.

Pro Pipu to byla druhá rodina. Elliot – profesor Ward, jak mu musela říkat ve škole – ji učil dějepis a zároveň pro ni byl jakousi třetí otcovskou figurou po Viktorovi a po vzpomínce na prvního tátu. Pipa byla u Wardových tak často, že u nich měla i vlastní hrnek se jménem, stejné bačkory jako Cara a taky starší sestru Naomi.

„Tak jo,“ prohlásila Cara a vrhla se po televizním ovladači, „dáme si nějakou romantickou komedii nebo film, ve kterém jsou brutálně vraždění kluci?“

Trvalo zhruba jeden a půl sentimentálního filmu z Netflixu, aby se Lauren probrodila fází odmítnutí a začala prstíčkem obezřetně zkoušet přijetí.

„Měla bych se nechat ostříhat,“ řekla. „To se přece má.“

„Vždycky jsem tvrdila, že by ti krátké vlasy slušely,“ nechala se nadšeně slyšet Cara.

„A myslíte, že si mám dát do nosu piercing?“

„No jasně,“ přikývla Cara.

„Nevidím smysl dělat si díru do díry v nose,“ prohlásila Pipa.

„Další Pipin skvostný citát do knihy.“ Cara předstírala, jak něco píše do vzduchu. „Co mě to tuhle tak dostalo?“

„To s tím buřtem,“ vzdychla Pipa.

„Jasně,“ uchichtla se Cara. „Poslouchej, Lauri, ptala jsem se Pipy, jaké si chce vzít pyžamo a ona mi zničehonic říká: ‚Je mi to buřt.‘ A vůbec si neuvědomila, že to je teda dost podivná odpověď na mou otázku.“

„Zas tak podivné to teda není,“ bránila se Pipa. „Prarodiče z tátovy strany jsou Češi a u nich se to běžně používá. Znamená to jen, že je mi to prostě jedno.“

„Nebo že máš nějakou zásadní úchylku na buřty a klobásy,“ zasmála se Lauren.

„Říká dcera pornohvězdy,“ opáčila Pipa.

„Ach panebože, kolikrát ještě? Bylo to jen jedno hanbaté focení někdy v osmdesátkách, to je všechno.“

„Tak zpátky k chlapcům z tohoto desetiletí,“ řekla Cara a šťouchla Pipu do ramene. „Už jsi byla za Ravi Singhem?“

„To je dost oslí můstek. A ano, ale kvůli tomu rozhovoru za ním jdu až zítra.“

„Nechápu, že už jsi se svým MSP začala,“ řekla Lauren a teatrálně jako umírající labuť se vrhla na postel. „Já už chci změnit téma, hladomory jsou strašně depresivní.“

„Nejspíš budeš někdy brzy chtít mluvit taky s Naomi, vid’?“ zadívala se Cara významně na Pipu.

„Určitě, mohla bys ji prosím připravit, že se asi příští týden stavím i se svým diktafonem a tužkou?“

„Jo,“ odpověděla Cara a pak zaváhala. „Bude s tím určitě souhlasit a tak, ale mohla bys na ni být něžná? Pořád ještě ji to někdy úplně rozhodí. Byl to přece jen jeden z jejích nejlepších kamarádů. Vlastně to byl nejspíš její *nejlepší* kamarád.“

„Jo, samozřejmě,“ usmála se Pipa. „Cos myslela, že se na ni vrhnu a odpovědi z ní vymlátím?“

„To je tvoje zítřejší taktika na Raviho?“

„Ani omylem.“

Lauren se v tu chvíli posadila s tak nechutným popotáhnutím, že Cara sebou viditelně cukla.

„Takže jdeš do toho domu, jo?“ zeptala se.

„Jo.“

„Hm, ale... co si budou lidi myslet, když tě uvidí, jak jdeš za Ravi Singhem domů?“

„To je mi buřt.“

Pracovní protokol - 3

Jsem předpojatá. Samozřejmě že jsem. Pokaždé, když si pročtu svoje dva předchozí zápisy, tak si nemůžu pomoci, ale představuju si scény jako ze soudu. Jsem sebevědomá obhájkyň, která vyskakuje na nohy, aby vykřikla „námitka“, která se probírá svými poznámkami a mrká na Sala, když se žalobce chytí do její pasti. Obhájkyň, která příběhne až k soudci a udeří do jeho stolce s výkřikem: „Vaše Ctihodnosti, on to neudělal.“

Protože z důvodů, které neumím vysvětlit ani sama sobě, chci, aby Sal Singh byl nevinný. Z důvodů, které mám v sobě už od dvanácti let. Kvůli nesrovnalostem, které mi nedaly spát celých pět let.

Musím si dát ale pozor, abych nakonec byla nestranná. Takže bych měla promluvit s někým, kdo je o Salově vině naprosto přesvědčen. Stanley Forbes, novinář z *Kilton Mailu*, mi právě odpověděl na e-mail, že mu můžu kdykoliv během dneška zavolat. V místním tisku se případem Andie Bellové hodně zabýval a byl dokonce přítomen u koronerova zkoumání příčin smrti. Upřímně si teda myslím, že to je mizerný novinář a že by ho Singhovi mohli asi tak tisíckrát zažalovat za pomluvu a urážku na cti. Přepíšu si sem rozhovor hned, jak ho dokončím.

Nooooo teda...

Přepis rozhovoru se Stanleyem Forbesem, novinářem z Kilton Mailu

Stanley: Jo?

Pipa: Dobrý den, tady je Filipa. Psali jsme si dnes po mailu.

Stanley: Jo, jasně. Chtěla ses dozvědět něco o případu Andie Bellová/Sal Singh, že jo?

Pipa: Ano, přesně tak.

Stanley: Tak do toho.

Pipa: OK, díky. Ehm, tak zaprvé, účastnil jste se koronerova vyšetřování příčin smrti Andie, je to tak?

Stanley: Samozřejmě.

Pipa: Celostátní média psala pouze o finálním verdiktu a následném prohlášení státního zastupitelství, a tak by mě zajímalo, jaké důkazy předložila policie koronerovi.

Stanley: No bylo toho hromada.

Pipa: Jasně, mohl byste mi sdělit nějaké konkrétní?

Stanley: Eee, no hlavní vyšetřovatel Andiina případu načrtl okolnosti jejího zmizení, časy a tak. Pak začal o důkazech, které spojovaly Sala s její vraždou. Docela dost mluvili o krvi, kterou našli v kufru auta. Tvrdili, že to zakládá domněnku, že byla zavražděna a teprve následně převezena v kufru auta na místo, kde se vrah zbavil těla. V závěrečné řeči koroner prohlásil něco jako, že „se zdá zřejmé, že Andie se stala obětí sexuálně motivované vraždy a že bylo vyvinuto poměrně velké úsilí zbavit se těla.“

Pipa: A poskytl vám detektiv Richard Hawkins nebo jiný policista chronologický odhad, jak se ten večer vše událo a jak Sal údajně zabil Andie?

Stanley: Jo, to si docela pamatuju. Andie odjela autem z domova a někde během cesty domů ji Sal zastavil. Řídil buď on, nebo ona, každopádně ji vzal na nějaké odlehlé místo a zavraždil ji. Schoval tělo do kufru a pak ho odvezl někam schovat. Ale řeknu ti, musel to teda udělat dobře, když se nenašlo za celých pět let, asi to byla pěkně hluboká díra. No a pak se zbavil auta. Zaparkoval ho na té cestě, kde ho pak našli, Romer Close se to myslím jmenovalo. Potom už Sal jen došel domů.

Pipa: Takže kvůli krvi v kufru auta se policie domnívala, že Andie byla zabita na jiném místě, než kde pak bylo schováno její tělo?

Stanley: Jo.

Pipa: OK. Ve spoustě vašich článků o tom případu píšete o Salovi jako o „zabijákovi“, „vrahovi“, a dokonce „netvorovi“. Jste si vědom toho, že bez rozsudku byste měl v reportážích o zločinech používat slovo „údajně“?

Stanley: Nejsem si jistý, jestli potřebuju, aby mě děcko poučovalo o mojí práci. Navíc je zjevný, že to prostě udělal, a všichni to vědí. Zabil ji a špatný svědomí ho dohnalo k sebevraždě.

Pipa: OK. Z jakých důvodů jste tedy přesvědčen o jeho vině?

Stanley: Těch je víc než dost. A důkazy stranou, by to taky její kluk, ne? A vždycky to je buď současný přítel, nebo bývalý. A nejen to, Salil byl taky Ind.

Pipa: Hm... Sal se ve skutečnosti narodil a byl vychován v Británii, přestože vy o něm ve všech svých článcích píšete zatvrzele jako o Indovi.

Stanley: To je přece to samý. Měl indické předky.

Pipa: A proč vám to připadá relevantní?

Stanley: Nejsem žádný odborník nebo tak něco, ale přece jen mají jiný způsob života, ne? Nechovají se k ženám tak jako my, ženy jsou pro ně něco jako věci, které vlastní. Takže si myslím, že se s ním Andie možná chtěla rozejít nebo něco takového a on ji v afektu zabil, protože mu v jeho očích vlastně patřila.

Pipa: No teda... já... eh... upřímně, pane Forbesi, mě docela překvapuje, že vás nikdo nežaloval za pomluvu.

Stanley: To proto, že všichni vědí, že to, co říkám, je pravda.

Pipa: Já si to tedy nemyslím. A domnívám se, že je velmi nezodpovědné označovat kohokoliv za „vraha“ bez použití slov „údajně“ nebo „domněle“, pokud neproběhl soud a nebyl vynesena rozsudek. Nebo nazývat Sala netvorem. Když už mluvíme o používání slov, je vskutku zajímavé porovnat to s vaším nedávným článkem o Vrahovi ze Slough. Zavraždil pět lidí a před soudem se k tomu přiznal, ale vy jste ho nazval „pomýleným mladičkým nešťastníkem“. To proto, že je běloch?

Stanley: To se Salilovým případem nemá nic společného. Říkám jen, jak to je. Měla by ses zklidnit. Je mrtvý, tak proč by mělo záležet na tom, jestli o něm mluví jako o vrahovi? Už mu to neublíží.

Pipa: Protože jeho rodina mrtvá není.

Stanley: Začíná mi připadat, jako by sis vážně myslela, že je nevinný. Na rozdíl od zkušených policistů s dlouholetou praxí.

Pipa: Jen se domnívám, že tu existují určité nesrovnalosti v takzvaném případě Sala Singha.

Stanley: Jo, možná kdyby to chlapec nezabalil, než ho zatkli, tak nám mohl ty nesrovnalosti vysvětlit.

Pipa: To bylo dost necitlivé.

Stanley: Dost necitlivé bylo, že zabil svou hezkou blondátou holku a schoval její tělo.

Pipa: Údajně.

Stanley: Chceš ještě víc důkazů, že to byl vrah, ty jeho fanyngo? Nedovolili nám to zveřejnit, ale můj policejní zdroj mi prozradil, že našli v Andiině školní skříňce výhrůžný vzkaz. Vyhrožoval jí smrtí a pak ji zabil. Vážně si pořád myslíš, že je nevinný?

Pipa: Ano, myslím. A taky si myslím, že vy jste rasista, netolerantní zabeďněnec, naprosté bahno –

(Stanley zavěsil.)

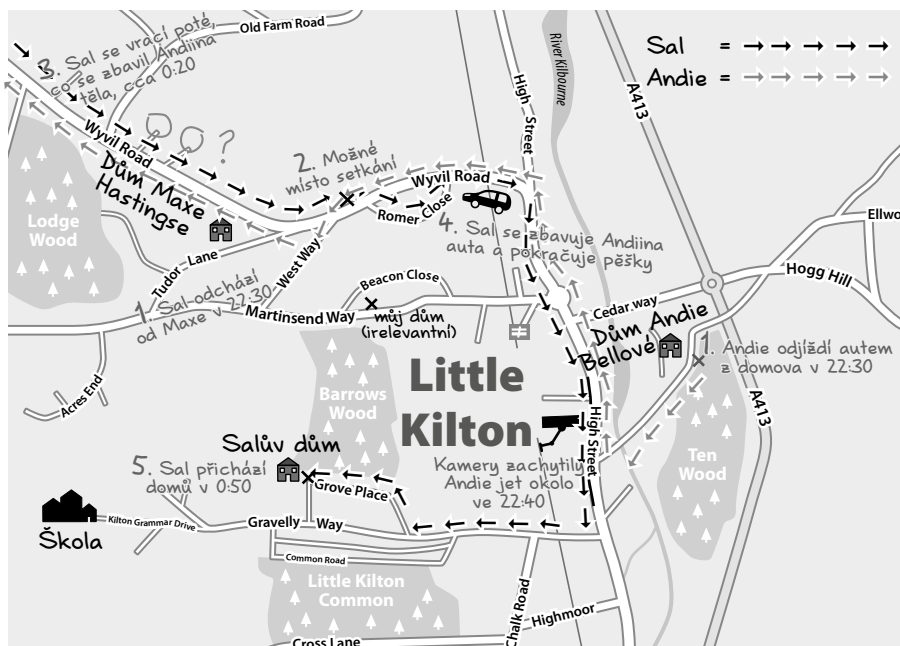
No, asi z nás nebudou zrovna nejlepší přátelé.

Nicméně mi rozhovor s ním poskytl dva kousky informací, které jsem dosud neměla. První je, že policie se domnívá, že Andie byla zavražděna a pak teprve převezena v kufru auta na jiné místo, kde se vrah zbavil těla.

Druhý dílek, který mi tak laskavě poskytl drahý Stanley, je ta výhrůžka smrti. Nic takového se neobjevilo v žádném článku ani v policejních prohlášeních. To musí mít nějaký důvod: možná se policie domnívá, že to není relevantní. Nebo možná nemohli prokázat, že to bylo od Sala. Nebo si to Stanley třeba vymyslel. V každém případě to stojí za zapamatování, až budu později mluvit s Andiinými kamarádkami.

Takže když už teď znám (alespoň trochu) policejní verzi událostí, jak se tu noc odehrály, a jak by mohla vypadat obžaloba, je čas na MAPU VRAŽDY.

Až po večeri, protože máma mě zavolá za tři... dva... jo...

Vskutku profesionální! Ale pomáhá mi to představit si policejní verzi událostí. Musela jsem si ale při kreslení některé věci domyslet. První je, že od Maxe se dá k Salovu domu dojít několika cestami, vybrala jsem tu, která vede po hlavní ulici, protože Google tvrdí, že je nejrychlejší, a taky předpokládám, že většina lidí v noci preferuje jít po dobře osvětlené ulici.

Navíc na Wyvil Road je dobré místo, kde mohla Andie zastavit, aby Sala nabrala. Navíc když začnu uvažovat jako vyšetřující detektiv, tak na Wyvil Road je farma a v okolí několik odlehlých ulic. Tahle odlehlá, osamělá místa – zakroužkovaná – by mohla být místem vraždy (podle policejní verze).

Hádáním, kde by mohlo být Andiino tělo, se vůbec nezabývám, protože stejně jako zbytek světa nemám ani tušení, kde by mohlo být. Ale vzhledem k tomu, že trvá zhruba osmnáct minut dojít od místa na Romer Close, kde bylo odstaveno Andiino auto, k Salovu domu na Grove Place, tak musel být nedaleko Wyvil Road okolo 0:20. Takže pokud se Andie a Sal setkali okolo 22:45, tak by Sal měl hodinu a třicet pět minut na to, aby ji zavraždil a schoval mrtvolu. To je z časového hlediska podle mě celkem obstojné. Bylo by to možné. Jenže hromada všemožných „proč“ a „jak“ se mi urputně snaží prodrat do hlavy.

Oba, Andie i Sal, odcházejí z míst, kde se nacházeli, okolo 22:30, takže si museli dohodnout, že se potkají, ne? Případá mi to jako moc velká náhoda, než aby se na

tom spolu nedohodli. Jenže policie nikdy nezmínila jediný telefonát ani textovku mezi Andie a Salem, které by se daly považovat za nějakou domluvu na schůzce. A jestli o tom spolu jen mluvili, třeba ve škole, kde by o tom pak neexistoval žádný záznam, tak proč by se nedohodli, že ho vyzvedne rovnou u Maxe? Připadá mi to divné.

Nějak moc se rozbíhám. Jsou dvě ráno a já zrovna snědla půlku Toblerone, a to je ten důvod.

kapitola 4

Jako by v ní hrála hudba. Nepříjemný rytmus rušivě tepající na zápěstích a krku, chraptivý akord, když si odkašlala, a sípavý zvuk vlastního dechu. A pak to strašlivé zjištění, že když si začala všimát vlastního dýchání, za nic na světě už si ho nemohla přestat všimát.

Stála před vchodovými dveřmi a snažila se je silou vůle přimět, aby se otevřely. Každá další vteřina se táhla jako hutný sirup a dveře na ni zíraly, jak minuty pomalu ubíhaly do věčnosti. Jak dlouho to bylo, co zaklepala? Když už to Pipa nemohla vydržet, vytáhla zpod paží opocenou krabici s čerstvými muffiny a otočila se pryč. Zakletý dům dnes nebyl přístupný návštěvníkům a zklamání páliło.

Udělala teprve několik kroků, když zaslechla skřípot a klapnutí. Otočila se a uviděla ve dveřích Raviho Singha s rozčuchanými vlasy a zmateným výrazem.

„Jej,“ vyjekla Pipa vysokým hlasem, který se jí ani trochu nepodobal. „Omlouvám se, ale měla jsem za to, žeš říkal, abych přišla v pátek. Dneska je pátek.“

„Eh, jo, říkal,“ odpověděl Ravi a podrbl se ve vlasech s pohledem bloumajícím někde u Pipiných kotníků. „Ale... no... vlastně jsem si myslel, že ses jen přišla posmívat. Že jde o blbej fórek. Nečekal jsem, že vážně ještě dorazíš.“

„No, to je tedy politováníhodný omyl.“ Pipa se ze všech sil snažila nevypadat ublíženě. „Nejde o žádný fórek, přísahám. Myslím to vážně.“

„Jo, vypadáš dost vážně.“ Zřejmě měl na temeni hlavy nějaké velmi svědivé místo. Nebo byla Raviho svědivá hlava ekvivalentem Pipiných